

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΕΝΟΣ ΣΚΛΑΒΟΥ

Μοῦ φάνηκε πῶς ἤμουνα σὲ δροσερὸ λειβάδι,
 Σιμὰ ἔς ὠραία ἀκρογιαλιά, εἰς τὴν γιορτὴν ὁμάδι,
 Κ' ἐκεῖ γλυκὰ τοῦ Σολωμοῦ ἔ' ὕμνος ἀντηχοῦσε
 Ἐν ᾧ ἓνα χέρι ἀδελφικὸ ὁλόγυρα ἐκερνοῦσε
 Εἰς τὸ τραπέζι τῆς χαρᾶς. Ἄδρες, γυναικες, γέροι,
 Ἐλευθεροὶ ἄν τὸ πούλι ὁποῦ πετάει στ' ἄερί,
 Μὲ χίλιους τρόπους δείχνουνε τὴν ἀμετρον εὐτυχία
 Ποῦ αἰσθάνονται στὰ στήθια τους γιὰ τὴν ἐλευθερία
 Στὴ χώρα ποῦ ἐπλημύρῃσεν ἀπὸ τὰ αἵματά τους,
 Ποῦ λὲς καὶ μὲ τὰ χεῖλη τους, χαμογελάει ἡ καρδιά τους.
 Πατρίδα μου, πόσες φορὲς τ' ἀτίμητο ὄνομά σου
 Μὲ δάκρυ δὲν ἐκράζανε τὰ δύστυχα παιδιὰ σου,
 Καὶ τώρα ἀπὸ τὰ σπλάχνα σου ἔβγαλες τὸν φωνά μας,
 Ποῦ ἡμέρα νύκτα ἐτρέφετο ἀπὸ τὰ σωθικά μας.
 Κ' ἐκεῖ μακρὰ στὸ πέλαγο ξανοίγω τὴ σημαία,
 Ποῦ μύρια κατορθώματα μοῦ ἀνεθυμίζει νέχ...
 Μὲ μιᾶς ξυπνάω καὶ θωρῶ... Μοῦ καίγανε τὸ σπῆτι,
 Μοῦ πνίξανε τὴ μάνα μου, μ' ἀτίμασαν τὴν κοίτη,
 Καὶ τ' ἀκριβό μου τὸ παιδί στὸ αἷμα βουτηγμένο
 Θωρῶ, καὶ τὸ κεφάλι του κομμάτια συντριμμένο.
 Ἀρπάζω τὸ βλαστάρι μου νεκρὸ, καὶ τὸ τουφεκί,
 Τρέχω πετηῶμαι στὰ βουνὰ ὡσάν ἀστροπελέκι.
 Τίγρις, θηρίο θὰ νὰ γενῶ, βράχοι, βουνὰ, κρηφάδες,
 Σὲ θρέφω βυζανάρικα, σὲ λόραις, σὲ μαναδες.
 Ἀγαρνὲ, τὴ μάνα μου, τὴ Μάρω, τὸ παιδί μου,
 Στὸ αἷμα σου θὰ ἐχδικηθῶ, ὥστε νὰ ἔβγῃ ἡ ψυχὴ μου.
 Μοῦ φαίνεται πῶς τὴν θωρῶ τὴ Μάρω τὴν καυμένη...
 Καὶ τοῦ παιδιοῦ ἡ καταξυλὴ καὶ πέρα εἶναι θημμένη.
 Ἀκόμη τῆς πικρίδος μου ἔ κόρφος αἷμα στάζει
 Καὶ μὲ φωνὴ λαχταριστὴ βοήθεια πάντα κραζει.
 Σοῦ ἐρκίζω στὴ γυναίκα μου, στὴ μάνα, στὸ παιδί μου,
 Ἀνάσσει νὰ μὴν εὐρῇ, Πατρίδα, τὸ σπαθί μου.
 Κ' ὅπου σφαγὲς καὶ πόλεμος ἐκεῖ θὲ νὰ πετάξω
 Καὶ μὲ τὸ χέρι ἀκούραστο Τούρκους πολλοὺς νὰ σφάζω
 Ὡς νὰ πνιγῇ στὰ αἵματα γιὰ πάντα ἡ Τυραννία,
 Καὶ δάφναις ὁλοστόλιστη προβάλλῃ ἡ Ἐλευθερία,
 Τότε κ' ἐγὼ στὸν βράχο μου γιὰ κλίνη θὰ πλαγιάσω
 Κ' ἐκεῖ ἠψιὰ στοὺς οὐρανοὺς τὴ Μάρω θ' ἀγκαλιάσω.